

מירי פרויד מיבלום

היכולת הגנוזה של המבט החטוף

הסיפור של מיבלום הוא סיפור של חוויה נקודתית ומתמשכת בו זמנית. כאשר כל נקודת מפגש חווייתית שעוברת תחת הסינון של העדשה הדיגיטלית. מצטרף לסיפור אחד ארוך של מקומות, מראות, אנשים, רגעים, טבע ואדם.

תחילת הסיפור הוא בעין הרגישה הפוגשת ענפי שלכת, או שורשים חשופים, מראה של טבע כל שהוא או חפץ מעשה ידי אדם. כל אלה הופכים להיות מקור התבוננות ומקור להשראה בצד הרצון להנציח בתוספת חותמת אישית.

המראה שנגלה לעיניה הופך להיות סיפור מעורר. תחילתו בכך שהוא מעורר את העין ואת חושיה האחרים. המשכו בכך שהוא מעורר את הצורך לקבע אותו. למסגר אותו לתוך המסך הדיגיטלי ולהפוך אותו לדבר מדומה אך בו בזמן קיים. דומה שבעבור מיבלום השימוש במצלמה ובאקט הצילום הוא דרך לנהל שיח עם עצמה הרואה והחוה ועם המציאות ומראותיה. מייבלום ניזונה מהמראות המקריים לכאורה הנגלים אליה, אבל זו רק תחילת הדרך. השלב הבא הוא ההתערבות שלה, כמי שלוקחת את המציאות הגלויה, או זו שהיא שגילתה והופכת אותה להיות מציאות חדשה.

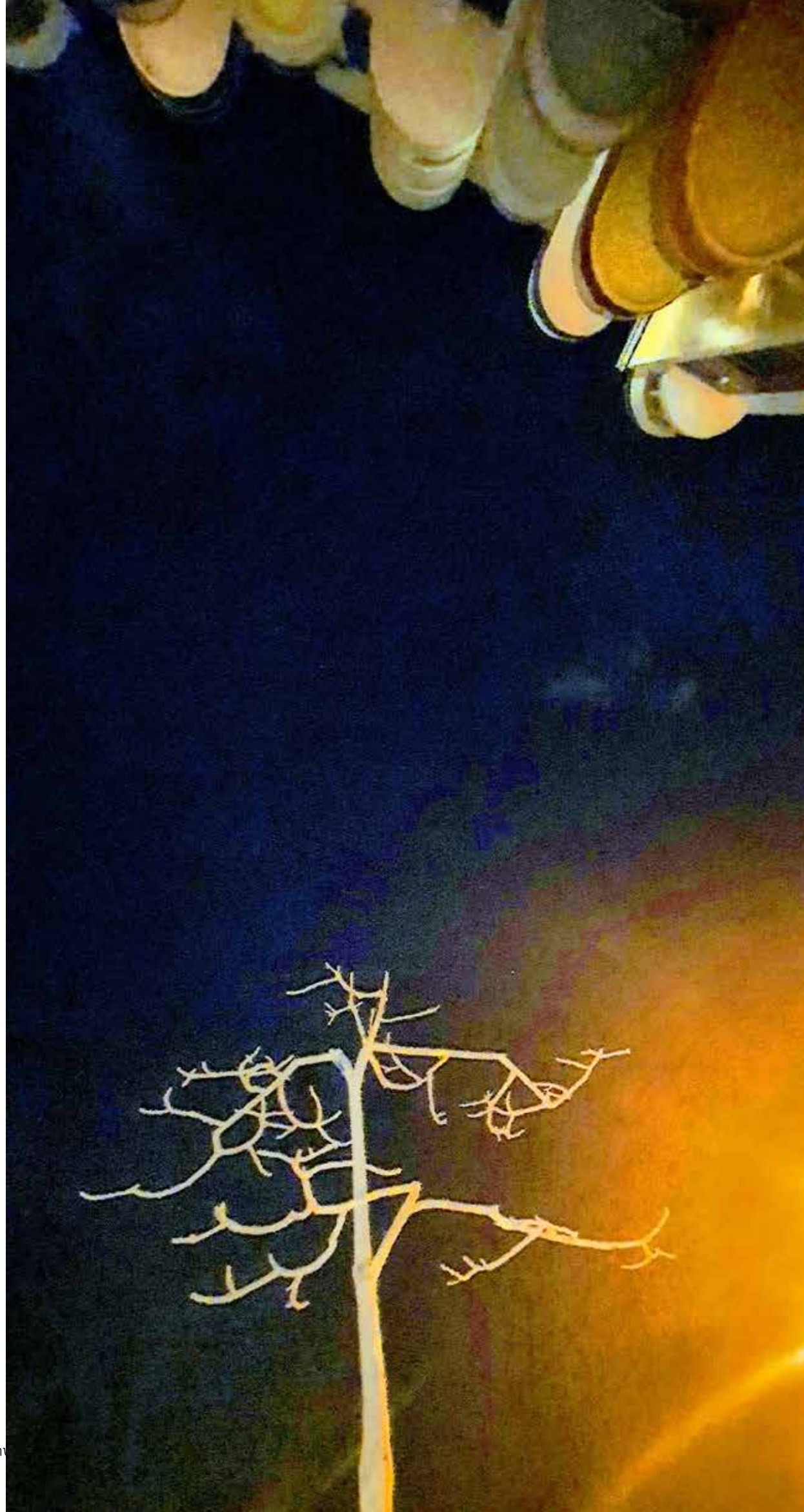
האמצעים הטכנולוגיים הנגשים, מאפשרים ליוצרת ליצור טרנספורמציות במראה הפיזי אותו היא לוכדת אל הפריים. מייבלום מוציאה את הנראה מתוך הקשרו, מייצרת לו הקשר חדש ואחר, מציאות משתנה, מציאות נוצרת ונצרת. הרגע שבו נלכד החפץ - המראה - האדם, הופך להיות נצחי, אך בו בזמן גם אחר ושונה.

בעבור מייבלום הצילום לא נועד על מנת להנציח מציאות כל שהיא ולשמר אותו לעדי עד. הצילום הוא שלב אחד במדרגות היצירה, שבו המציאות מהווה מקור השראה ונקודת מוצא, שאותה היוצרת מעבדת לאחר מכן להיות מציאות שיש בה אמירה. אמירה של הצופה - הקולטת - היוצרת - המנכיחה.

השימוש באמצעים הטכנולוגיים והכרת הפוטנציאל שלהם מאפשרת ליוצרת להתבונן במציאות, ללכוד אותה ולאחר מכן להפוך ולהפוך בה. להיות דבר אחר, כזה שאינו מתכחש לעברו, אך בו בזמן מצביע על אפשרויות אחרות. אם בעבר תפקיד הצילום היה לתעד באופן מדויק מצב או דבר בזמן הווה, הרי שהיום אקט הצילום והתוצר הופכים להיות בסיס למה שהם יהיו בעתיד. אם פעם הציוור ביקש להיות כמו צילום, הרי שהיום הצילום מבקש להיות ציור. כך עולה מתוך עבודותיה של מייבלום.

זהו מפגש סובייקטיבי של המתבוננת בין הפוטנציאל של כלי היצירה עם הפוטנציאל של המציאות. המבט האחד זה שנלכד בעדשה באופן מכוון הופך להיות לאחר עיבוד בחירה ומיון לאמירה וחזותם אישית, האומר בין השאר - אפשר לראות את הדברים גם אחרת. צורת יצירה מסוג זה, ואופן חשיבה שכזה מרחיב את המציאות ומעצים אותה לכל הנראה ככל הנראה.

ד"ר נורית צדרבוים

Miri Freud Mayblum

The Secret Gift of the Stolen Glance

Mayblum's story is one of a specific, yet everlasting, experience. When all the experienced meeting points pass through the filter of the digital lenses, locations, scenes, people moments, nature and humans blend into one long story. The beginning of the story is the sensitive eye meeting the autumn leaves or exposed roots, a man-made or natural scene. All these are the source of a gaze and the inspiration with the need to capture and add a personal signature. The sight she sees becomes an invigorating story. At first it invigorates the eye and the other senses. It continues by awaking the need to stabilize it, frame it into the digital screen and transform it into a virtual object that, nonetheless, does exist. It seems that for Mayblum the use of the camera and the act of photographing is a way to hold a conversation with her seeing self, experiencing reality and its images. Mablum feeds on these seemingly coincidental pieces of reality that are revealed to her, but that is only the beginning. The next stage is her interference, as one who reaches out to visible reality, discovering it and transforming it into a new reality. The accessible technological means allow the artist to create transformations in the physical image she captures in her frame. Mablum takes the image from context, crates a new context, a changing reality, a reality created and captured. The moment when

the object - landscape - person is captured, becomes eternal, but simultaneously, doesn't remain the same, keeps changing. For Mablum photography isn't there to capture any reality and keep it frozen forever. Photography is one of the means of creation, where reality is a source of inspiration and a departure point, that is later processed into a reality with a message, a message of the viewer, the revealer, the artist, the one who brings it all into being. The use of technological means and realizing their full potential allows the artist to observe reality, capture it and then to mold it again and again. To be another object, that does not deny its past, but at the same time, offers other possibilities. If in the past the role of photography was to document a moment in the most accurate way, today the act of photography and the product become the base of a future product. If, once, painting hoped to be like photography, today photography wishes to create paintings, as is clear from Mayblum's works. This is a subjective meeting between the viewing artist and the potential of reality and creative tools. The one gaze purposely captured in the lenses, is transformed after processing, choosing and selecting to a message and personal signature, also conveying that things can be seen differently. This form of art and thought widens reality and empowers all its images, or so it seems.

dr. Nurit Cederbuim

